

AHOJ DĚTI!

Možná si ještě trochu vzpomínáte, že jsme si loni v adventním a vánočním čísle Poutníka povídali o dědečkovi Natanaelovi a o dívce Naomi. Je to již dlouho, takže si připomeneme, že dědeček byl pastýř a byl mezi těmi, kterým anděl zvěstoval narození Ježíška v Betlémě. Spolu s ostatními se tam vydal a poklonil se malému děťátku. Na svou flétnu mu zahrál krásnou ukolébavku, do níž vložil vše, co cítil a co prožil - svou lásku, úctu, anděla, hvězdu, záři ve stáji, děťátko... Tu píseň pak učil dál děti hrát a zpívat a tak se šířila a předávala od velkých malým a postupně obletěla celý svět. Cestou se ale rozpadala na spousty znějících úlomků. Ty klesaly k zemi tak, jako dešťové kapky a zachycovaly se v lidských srdcích. Lidé z nich pak tvořili nové písničky, vánoční písně - koledy. Takže v každé koledě je vlastně obsažen alespoň kousek té dědečkovy ukolébavky.

Tato krásná myšlenka dokončovala příběh, který jsme si tady loni vyprávěli a myslím, že je také moc hezká. Když se trochu hlouběji zamyslíme a odpovíme na otázku, zda bychom si dokázali představit Vánoce bez hudby, zpěvu, bez koled, asi nikdo nezaváhá a zavrtí hlavou. Dobře víme, že už v předvánočním čase, když uslyšíme koledy, okamžitě se začneme těšit na Vánoce. Mají prostě své nezaměnitelné kouzlo. A je moc dobře, když o Vánocích zpíváme, hrajeme a hlavně se při tom opravdu radujeme, vždyť přece slavíme Ježíškovy narozeniny.

A teď ještě pár slov k obrázku. Představte si, jak asi krásná hudba musela znít při Ježíšově narození, když zpívali andělé, úplné zástupy andělů: „Sláva na výsostech Bohu...“. Protože dnes mluvíme o písničkách, koledách, hudbě a zpěvu, odrazí se to samozřejmě i v našem obrázku. Jsou na něm totiž listy s notami. Ty patří andělům. Ale oni na ně nedávali dobrý pozor, a tak jim je zlomyslný větřík vytrhl z rukou a pomíchal. Teď jsou všechny v jedné hromadě a je na vás, abyste z ní vybrali tři listy, které jsou úplně stejné, aby se zase mohla zazpívat ta krásná slavnostní píseň. Dokážete to?

(Otazníček)

Pro starší:**Píseň jako dárek**

Venku se začalo stmívat. I když vlastně ještě vůbec nebyl večer. Bylo spíš pozdní odpoledne. Ale takhle už to na podzim bývá. Den je krátký a noc si dělá čím dál větší nároky zahalovat krajinu.

Po chodníku kráčí pomalu mladá žena. Jde do zaměstnání. Pracuje v nemocnici a zrovna dnes musí nastoupit na dlouhou noční směnu. Ale nevadí jí to. Má svou práci ráda. Při předávání služby už se jí dostane do ruky také rozpis služeb o Vánocích. Její jméno je napsáno v kolonce - Štědrý den. V první chvíli se trochu zarazí, ale pak si uvědomí, že je vlastně jedna z mála sester, které ještě nemají rodinu a děti. „Takže, vlastně proč ne?“ myslí si a uvažuje, že to bude zase nová zkušenost. Vždyť je tolik lidí, kteří musí v tomto čase zůstat v nemocnici a budou potřebovat pomoc a vlídné slovo. Začíná se i docela těšit.

Čas plyne jako voda a najednou je tu Štědrý den. Služba začíná. Sestra se rozhodne dnes každému z pacientů věnovat trochu pozornosti navíc, nebude spěchat a pokusí se jim alespoň nepatrně vyplnit samotu, která na ně asi určitě dolehne. Situace v nemocnici ji k tomu docela nahrává, protože pacientů tady přes Vánoce opravdu zůstalo málo. Udělá si svoje běžné povinnosti a pak se znovu vypraví do jednotlivých pokojů, kde někdo zůstal. Vyslechne jednu paní, která si potřebuje popovídat, se starším pánem se pustí do partie dámy a pak už odchází do posledního pokoje, kde leží stařenka. Je tady už dlouho. Její věk

přesahuje osmdesát let. Bojuje s nemocí, s níž si ani lékaři už nevědí rady. Je velmi zesláblá, ale přitom klidná a umí se i krásně usmát. Ví, že její život pomalu končí. Sestra vstoupí do pokoje a přisedne ke stařence. Mlčky se podívá do jejich očí, vezme stařenčinu ruku do své dlaně a tiše promluví: „Jsou Vánoce, dnes je Štědrý den, chtěla bych vám také dát nějaký dárek.“ Stařenka se usměje očima i koutky úst a třesoucím se hlasem odpovídá: „Vždyť já ani žádný dárek neunesu, moje ruce už jsou příliš slabé.“ Trochu se zamyslí a pak dodá: „Ale ráda bych slyšela ještě jednu moji nejmilejší vánoční koledu - Tichá noc.“ Sestra pohladí stařenku po bílých vlasech a kývne: „Já vám ji zkusím zazpívat...“ Pokojem se nese melodie a stařenka chvílemi přivírá víčka. Když dozní poslední slova koledy, v stařenčiných očích se zatřpytí slzy a ze rtů zazní sotva slyšitelné: „Děkuju, sestřičko. To byl pro mě ten nejkrásnější dárek...“ Ještě chvíli sestra sedí u stařenky a všimne si, že se jí začínají zavírat oči a usíná. Pomalu vstává a odchází.

Zbytek služby proběhl v klidu a Štědrý den se přehoupl do prvního vánočního svátku. Venku začalo sněžit a v pokoji zvolna slábl tlukot stařenčina srdce, až se v jednom okamžiku srdce zastavilo docela. Těsně před koncem služby sestra ještě jednou obcházela pokoje a našla stařenku s klidným výrazem ve tváři v tichém spánku...

Hlavou jí běžely různé myšlenky a najednou si uvědomila, že se jí asi o letošních Vánocích podařilo darovat ten nejkrásnější dárek, který nelze koupit za peníze - **čas, pozornost a kousek svého srdce.**

(EJ)